

Prima spel en entourage bij Spot '70

In Warmenhuizen worden altijd bijzondere voorstellingen gegeven. Spot '70 verschuilt zich niet achter de dooddoener dat het geijkte repertoire - en dan liefst nog een overdreven klucht - gebracht moet worden omdat het publiek dat nu eenmaal wil. En het gelijk blijkt overduidelijk aan de zijde van Spot '70: het Warmenhuizer publiek is normaal publiek, maar er worden wel vier opvoeringen gegeven en de zaal zit, althans deze zaterdagavond, goed vol.

Natuurlijk, ook in Roddels en Fijne Vijgen gaat het soms van dik hout zaagt men planken en in het begin kwam dat wat overdreven over, maar aankleding en enscenering brengen de toeschouwer al snel in de sfeer van het Italië van enkele eeuwen terug en dan wordt alles zeer acceptabel en een genot om te kijken en te luisteren.

Dat geldt ook voor het verhaal, van een haast middeleeuwse simpelheid: een aangenomen dochter kan trouwen zolang haar vader niet bekend is. De laatste komt natuurlijk prompt op de proppen. Het geheel is doorspekt met onvervalste stukjes volkstoneel, waarbij de vergelijking met onze eigen onvolprezen Bredero zich opdringt. Zou die trouwens ook niet iets voor Spot '70 zijn?

Annet Meyering had er iets moois van gemaakt: het gordijn was en bleef open. Voor de aanvang speelden en zongen enkele van de artiesten al liedjes op het toneel en tijdens

de pauze gebeurde dat opnieuw, terwijl ook de decorwisselingen met open doek plaatsvonden, tijdens welke de spelers op de voorgrond een op de situatie slaand lied - van Jos van Dijk - zongen.

Die decors waren ook iets bijzonders. Samen met Thea Looyen had de regisseuse een vernuftig geheel ontworpen met betrekkelijk makkelijk te draaien grote panelen, waardoor drie decors met grote mogelijkheden ontstonden. Vooral die met de naar achteren weglappende steegjes was heel fraai.

Door de meeste spelers werd goed tot zeer goed geacteerd. Een enkel toneeltoontje, een enkel zwak gebaar, maar verder alle hulde en als

ik Mathijs van Hout, Frans Stam, Hans Smeets, Iet van Rijn, Marga Pronk, Rob Leguit, Afra de Ruiter, Margo Kossen, Gery te Buck en Tsallina van der Molen met ere noem, dan doet dat niets af aan de prestaties van de veertien(!) andere spelers.

Kleding en grime zagen er goed uit en ook de attributen (drinkbekers, houten emmers en waskuipen met wasgoed) waren prima verzorgd. Gevoegd bij het feit dat het mij niet duidelijk werd waar de in het programma vermelde souffleuse voor nodig was, mag er dus gesproken worden van een uitstekende voorstelling.

